

digt. Det blev sagt tydeligt. Regeringen er ikke indstillet på noget kompromis om disse procenter. Det er en fast, kontinuerlig del. Det er i øvrigt også en del af regeringsgrundlaget, og jeg kan ikke forestille mig, at man kan lave en anden regering, der er lige så god eller bare næsten lige så god som den nuværende efter næste valg, hvori det her heller ikke vil indgå. Jeg mener ikke, at der er brug for at gentage ting.

En sidste bemærkning til hr. Søvnal, som er noget, jeg meget gerne ville have sagt før, om dette med den globale landsby. Under topmødet den lange nat, hvor vi sad oppe på podiet og gav ordet højtideligt til den ene og den anden, var der en taler, der brugte udtrykket den globale landsby, og FN's generalsekretær sagde: Jeg er ikke enig i det ord. Vi har ikke en global landsby. Det er en slags drømmebillede, det er for romantisk, for de faktiske vilkår, folk lever under rundt omkring, gør, at det er en beskrivelse, som er romantiserende. Der er ikke det fællesskab, for ellers så verden altså anderledes ud.

Hele FN's budget inklusive det hele er årlig i størrelsesordenen, hvad det koster at drive New York City's brandvæsen. Det er, hvad vi giver til opbygning af verdenssamfundet. Jeg kan godt forstå, at en mand, der sidder i hans position, har en sådan vis skepsis over for, om vi har en landsby.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

16) Forespørgsel nr. F 38:

Forespørgsel til ministeren for udviklingsbistand og socialministeren:

»Hvilke initiativer har regeringen taget, og hvilke initiativer påtænker regeringen at tage, for nationalt og internationalt at følge op på anbefalingerne og beslutningerne fra det sociale topmøde?«

Af Villy Søvnal (SF), Margrete Auken (SF), Steen Gade (SF) og Gert Petersen (SF).

(Forespørgslen anmeldt 24/1 96. Fremme af forespørgslen vedtaget 30/1 96).

Begrundelse

Villy Søvnal (SF):

Som vi var inde på under forrige punkt, er det nu godt et år siden, at statsledere fra hele verden forlod København efter at have debatteret og diskuteret verdens fattigdomsproblemer.

Vi diskuterede også under sidste debat: Nyttede det noget? Blev det mere end fine ord, erklæringer og papirvedtagelser?

Vi blev også enige om under sidste debat, at der ikke er nogen tvivl om, at det sociale topmøde var med til at sætte den globale fattigdom højere på den internationale dagsorden. Det lykkedes faktisk at flytte fattigdomsproblemerne i verden fra et rent nationalt eller indenrigspolitisk anliggende til et problem, som er et fælles ansvar. Det vil sige verdenssamfundets ansvar.

På den baggrund må det sociale topmøde siges at have medvirket til at sætte nye normer for bekæmpelse af fattigdom i verden, altså en fælles erkendelse af fattigdomsproblemerne, og i den forbindelse Københavnererklæringen, der efter vores opfattelse udgør et godt instrument for den videre handling såvel globalt, regionalt som lokalt. De frivillige organisationer rundt omkring i verden fik med denne erklæring et redskab til at kræve handling af deres regering og politikere. På den måde nyttede det sociale topmøde.

Det, vi så kan vurdere nu et år efter, er, om den politiske vilje til at forandre vilkårene for de fattigste også er til stede. Her er billedet, som vi også diskuterede under sidste redegørelse, knap så lyst.

Fattigdommen i verden er jo ikke nogen naturlov. Den er menneskeskabt som et resultat af en forkert måde at indrette samfundet på. Globaliseringen af økonomien, en voldsom industrialisering, der medfører rovdrift på natur, og en befolkningsekspllosion i verden, er alle sammen medvirkende årsager til, at hvert fjerde menneske i verden – omkring 1,3 milliarder mennesker – lever i nød og fattigdom. Det vil sige, at de ikke på noget tidspunkt af deres liv får opfyldt de mest basale menneskelige behov, og dette tal er desværre ikke for nedadgående. Tværtimod – flere og flere fødes til fattigdom.

På trods af topmødets vedtagelser, på trods af den internationale opmærksomhed omkring fattigdom er den internationale udviklingshjælp ikke blevet bevilget, tværtimod, som det frem-

går af det notat, som Mellemlfolkeligt Samvirke har sendt til folketingsmedlemmerne. Også lande som Sverige og Finland, som ellers står Danmark nær og har ydet betydelige midler til udviklingslandene, begynder desværre at skære ned i ulandsbistanden. Den internationale politiske vilje til også at yde de nødvendige ressourcer har altså ikke været til stede.

Skal vi ændre disse kendsgerninger, må vi begynde at forandre vores måde at organisere samfund på. Der skal ændres holdninger, der skal ændres politik, der skal ændres institutioner simpelt hen for at udtrykke spørgsmålet, om viljen er til stede til at dele. Hele verden er jo ikke fattig. Siden FN blev oprettet, er verdens rigdom blevet syvdoblet. Gennemsnitsindkomsterne er tredoblet. Derfor er der midler at fordele af.

Danmark har et særligt ansvar for at sikre en effektiv, målrettet, resultatorienteret opfølgning af det sociale topmøde. Og det helt centrale spørgsmål og baggrunden for, at vi i dag har taget initiativ til denne forespørgsel om opfølgning af det sociale topmøde, er: Er den politiske vilje til stede til at begynde på den omlægning af vores tankegang, vores politik og vores handle-måde, som er nødvendig for virkelig at bekæmpe den globale fattigdom? Og er vi også villige til at betale?

Jeg håber, at dagens debat vil bidrage til, at Danmark sætter sig i spidsen for at få bekæmpelse af den globale fattigdom endnu højere op på den fælles dagsorden for hele verden, og at vi også kommer et skridt nærmere enighed omkring nogle af de grundlæggende forandringer i politik, tankegang og handling, som er så afgørende for effektivt at gøre noget ved fattigdomsproblemet.

Besvarelse

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Jeg skal her blot henvise til min redegørelse og til det, jeg har sagt i debatten netop inden denne forespørgsel. Jeg mener, der samlet set er et billede nu, som også kan tages som en lødlig besvarelse på forespørgslen.

Forhandling

Villy Søvndal (SF):

Jeg har i min hidtidige tale koncentreret mig om den globale fattigdom, specielt den, der kommer til udtryk i lavindkomstlandene, og den internationale bistandsindsats over for de fattige i verden. Det er en helt central pointe for SF, at Danmark har en forpligtelse til at virke som foregangsland. Det gælder såvel økonomisk i form af vor relativt høje bistandsandel, men det gælder også politisk, det vil sige den måde, vi selv har indrettet og organiseret vores samfund på. Og endelig: Vi har en moralsk pligt til at gå foran og vise vejen.

Det betyder for SF også, at når vi stiller krav til ulandene om f.eks. overholdelse af menneskerettigheder, miljø, fattigdomsbekæmpelse osv., ja, så trækker vi også i den regionale politik og i vores indenrigspolitik på samme hammel. Vi skal med andre ord efterleve og opfylde de krav, vi synes, vi har ret til at stille til ulandenes udvikling.

Som berørt tidligere i dag er det stadig den rige, industrialiserede del af verden, der bidrager med langt hovedvægten af de miljøproblemer, der stadig mere voldsomt trænger sig på i verden. Vi vedtog i forbindelse med miljøbistandsdebatten her i Folketinget den 21. marts at arbejde målrettet for at integrere miljøindsats og -dimension i den almindelige udviklingsbistand. Den danske regering bør også arbejde på, at de målsætninger bliver gældende i EU's bistandspolitik.

Ulandenes multilaterale gæld udgør som tidligere nævnt et alvorligt problem i forhold til ulandenes mulighed for at kæmpe sig ud af fattigdommen. Der er derfor grund til at se på de igangværende forhandlinger om Lomé 4-aftalerne, og i den forbindelse bør den danske regering kræve eftergivelse af Lomélandenes gæld til EU, som udgør i omegnen af 1,5 mia. ecu.

Som tidligere nævnt er en af de allerstørste hindringer for, at ulandene kan skabe deres egen bæredygtige udvikling og bekæmpe fattigdommen effektivt, de rige industrialiserede landes handelspolitik. Samtidig undgik det sociale topmøde overhovedet at beskæftige sig med sammenhængen mellem handel og udvikling. Importrestriktioner og tårnhøje toldsatser er den virkelighed, som møder ulandenes varer, når de sendes på markedet.

Igen er Loméaftalerne centrale. Da de afrikanske handelsministre tidligere i år holdt

møde i Addis Abeba i Etiopien for at diskutere Loméaftalerne, kunne de konstatere en halvering af EU-importen fra Afrika fra 6,3 pct. i 1980 til 3,3 pct. i 1992. Der er altså virkelig basis for at gå ind her og føre en fundamentalt anderledes handelspolitik, en politik, der nok tramper på europæiske magtfulde sektorer som tekstilindustrien og ikke mindst landbrugsområdet.

I forhold til bekæmpelsen af fattigdommen i EU ser det ifølge en rapport fra Europa-Parlamentet udarbejdet af CASA ud til, at det samlede antal fattige i Europa ikke er nedbragt nævneværdigt trods mange års indsats og fattigdomsprogrammer. Det vurderes, at antallet af fattige i EU udgør 55 millioner mennesker. Godt hver syvende EU-borger kan siges at være fattig, defineret som at have et forbrug, der udgør mindre end halvdelen af det nationale gennemsnit. Fattigdommen er blevet mere jævnt fordelt mellem de 15 medlemslande. Hvor de fattigste sydeuropæiske lande har oplevet et fald i antallet af fattige, har store lande som Tyskland, Italien og England oplevet en stigning.

Rapporten beskæftiger sig også med konsekvenserne af fattigdom, social udstødelse og marginalisering og dokumenterer, at mere end 5 millioner mennesker i EU er hjemløse. Struktur fattigdom, social udstødelse og en stigende polarisering i de rige lande er altså også en realitet. Danmark har derfor også en opgave på det regionale plan i EU for at sikre implementering af anbefalingerne fra det sociale topmøde.

Det har fra nogle af ordførerne under redegørelsesdebatten været nævnt, at det var forkert at drage en dansk sammenhæng ind i den her debat. Det er svært at undgå, når selve redegørelsen indeholder et stort dansk afsnit som tidligere nævnt. Men det afgørende er jo, at læser man Københavnserklæringen, indeholder den også en række nationale forpligtelser. Jeg skal særlig henvise til artiklerne 2, 3 og 4, hvor vi forpligter os i 2 også som en etisk, social, politisk og økonomisk nødvendighed for menneskeheden til det mål at udrydde fattigdommen i verden ved effektiv national handling og internationalt samarbejde.

Der er også et nationalt spor i fattigdomsdiskussionen. Vi forpligter os til at fremme – står der i artikel 3 – fuld beskæftigelse som en grundlæggende fortrinsmålsætning i vores økonomiske og sociale politik. Også her lyder der en direkte national forpligtelse, hvis de ting, der stod i Københavnserklæringen, giver mening.

I artikel 4 står der:

»Vi forpligter os til at fremme social samhørighed ved at skabe samfund, som er stabile, trygge og retfærdige og hviler på fremme og beskyttelse af alle menneskerettigheder og på ikkediskriminering, tolerance, respekt for forskellighed, lige muligheder, solidaritet, sikkerhed og deltagelse af alle mennesker, herunder udsatte og sårbare grupper og personer.«

Det er vigtigt, at disse forpligtelser ikke bare forbliver ord, men omsættes i konkret handling. Udstødelsen i det danske samfund er jo desværre fortsat massiv. Og kun de færreste forestiller sig vel, at de grupper, der i dag er skubbet ud, kommer med, medmindre vi gør en målrettet indsats på området. Ellers vil den opdeling i A-, B- og C-hold, vi har været vidne til i de sidste 20-25 år, blive en konstant tilstand, og vi vil fortsat skulle leve i et samfund med voldsom polarisering.

En polarisering, der netop i de her år bliver stadig tydeligere, både blandt børn, blandt voksne og blandt ældre. Derfor er kampen for at være med og deltage og være forankret i arbejds- og samfundslivet i det samfund, man lever i, den virkelige i forhold til de mange indbildte kampe om velfærden også i vores samfund i disse år.

Kampen imod de katastrofalt høje arbejdsløshedstal i et samfund med en række uløste opgaver burde være det centrale tema i den politiske og den økonomiske debat.

De seneste dages debat viser også, at når vi taler om de allermost udstødte, så har vi stadig forhold i Danmark, der ikke er, som vi gerne ville have dem. På trods af adskillige diskussioner og løfter til de sindslidende er indsatsen stadig ikke tilfredsstillende.

Det samme gælder narkoindsatsen med samme hensyntagen til forskellige lokale forhold. Vi ved nu, at også hjemløse er i den absurde situation, at de i stigende grad afvises fra forsorgshjemmene. Vi kan ikke fortsat være vidne til det svig over for sårbare, udstødte grupper, som de sidste dages og ugers debat har afdækket – og da slet ikke med en offentlig debat, hvor de forskellige offentlige myndigheder spiller bold med hinanden.

Men som sagt er det for SF afgørende at få de mange gode formuleringer både på det internationale område og på det nationale område omsat til virkelighed. Og det er derfor, vi i dag fremsætter følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget konstaterer med tilfredshed, at Danmark via sin fastlagte bistandspolitik på 1 pct. af BNP og den vedtagne målsætning om i år 2002 at anvende 0,5 pct. af BNI til en særlig miljø- og katastrofebistand (MIKA-rammen) indtager en førende rolle i den internationale bistand til udviklingslandene. Derfor har Danmark som foregangsland et særligt ansvar for at sikre en opfølgning af det sociale topmødes vedtagelser og anbefalinger, og Folketinget opfordrer derfor regeringen til

- at fremlægge en samlet plan for, hvordan der sikres social integration af udstødte og marginaliserede grupper i Danmark,
- at nedsætte et nationalt forum bestående af de relevante ministerier og NGO'er, som i fællesskab skal arbejde videre med såvel national som international opfølgning af det sociale topmødes anbefalinger og beslutninger,
- at arbejde for en frigivelse af de mest forgældede udviklingslandes gæld såvel bilateralt som multilateralt i EU, FN, Verdensbanken og IMF,
- at gennemføre 20:20-princippet og fattigdomsbekæmpelsen som grundlæggende princip i dansk bistandspolitik og arbejde for disse principper som grundlag for den internationale bistandspolitik i EU, FN, Verdensbanken og IMF,
- at afgive en ny redegørelse i 1997, der gør status over arbejdet med opfølgningen af det sociale topmøde såvel nationalt som internationalt,
- at afgive redegørelse i 1997 om handelsliberaliseringernes indvirkning på sociale forhold, herunder fødevarerikkerheden, i de danske samarbejdslande under udviklingsbistanden samt
- at afgive årlige redegørelser, der skal gøre status over strukturløslighedsprogrammernes indvirkning på sociale forhold i de danske samarbejdslande.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 64).

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Lotte Henriksen (S):

Vi har jo netop haft en debat om ministerens redegørelse om opfølgningen på det sociale topmøde, og jeg ser ingen grund til at gentage, hvad jeg tidligere fremførte ikke mindst om fattigdomsorienteringen, og vil derfor blot henvise til mit indlæg under forrige punkt på dagsordenen.

Op til det sociale topmøde sidste år var et bredt flertal i Folketinget bestående af Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, SF, De Radikale og CD enige om det udgangspunkt, som regeringen skulle arbejde for under topmødet. Enigheden viste sig ved vedtagelse af dagsordenen af 23. februar 1995.

Også i opfølgningen efter topmødet, hvor bl.a. også Udenrigsudvalget under samråd med udviklingsministeren har haft lejlighed til at drøfte opfølgningen på topmødet, har jeg fornemmet tilsvarende bred politisk enighed uden dog selvfølgelig at skulle referere til udvalgets møder.

Alligevel har SF og Enhedslisten i dag valgt at foreslå deres egen dagsorden. Og jeg skal da i hvert fald tilkendegive herfra, at naturligvis er også vi tilfredse med den ene procent af BNP, som bruges på udviklingsbistand, og den tilsvarende 0,5 procent, som vil være til rådighed i år 2002, som bliver brugt til miljø- og katastroferammen. Og derfor ser jeg heller ikke en uenighed i dette punkt.

Så vil jeg sige, at i den forrige debat oplevede jeg ikke, at den nationale forpligtelse i forlængelse af topmødet blev afvist, men det er jo oplagt at tage de spørgsmål op på et andet tidspunkt. Og jeg har da også fra dagspressen noteret mig, at SF's ordfører har villet anmelde en forespørgsel om de hjemløse.

Det er vel heller ikke her i en sådan debat på sin plads at sammenligne, hvorledes Verdensbanken skal følge op på beslutningerne på et socialt topmøde, og hvorledes kommunerne skal følge op på Folketingets afsættelse af økonomiske midler og mål for de sindslidende. Jeg mener rent faktisk, at det kræver en selvstændig debat, og dermed er vi heller ikke uenige i, at kommunerne rent faktisk har en opgave i at hjælpe de hjemløse til det, som der er sat økonomiske midler af til.

Men så vil jeg sige, at vi har så fra Socialdemokratiets side i samarbejde med andre partier i Folketinget valgt at følge op på den brede tilslutning til topmødet, som der hidtil har været, ved at ville foreslå en dagsorden, som jeg også

håber, at SF og Enhedslisten efterfølgende vil bakke op om. Den er fremsat på vegne af Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, De Radikale og CD:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget tager regeringens redegørelse om opfølgningen af verdenstopmødet om social udvikling til efterretning og opfordrer regeringen til

- i samarbejde med udviklingslandene, andre donorlande og de multilaterale bistandsorganisationer fortsat at arbejde for gennemførelsen af topmødets vedtagelser, herunder at fattigdomsbekæmpelsen er et grundlæggende princip i udviklingsbistanden,
 - at integrere topmødevedtagelserne, herunder 20:20-princippet i udviklings- og bistandspolitiske initiativer og strategier,
 - at arbejde for en eftergivelse af de mest forgældede udviklingslandes gæld, såvel bilateralt som multilateralt i EU, FN, Verdensbanken og IMF, og fortsat følge strukturtilpasningsprogrammernes effekt på de sociale områder i udviklingslandene, samt
 - fortsat at arbejde for en forbedring af den statistiske målbarhed af den sociale udvikling.
- Herefter går Folketinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 65).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige om regeringspartierne med fleres dagsorden, at når den socialdemokratiske ordfører henviser til en enighed, havde det vel været mere klart og rimeligt, at regeringen havde lavet en dagsorden, som udtrykte det, der rent faktisk er, om end ikke enighed om, men i hvert fald flertal for her i Folketinget – nemlig det, som ministeren under den foregående debat meget klart tilkendegav: Regeringen vil ikke gå på kompromis på spørgsmålet om fastholdelsen af rammen for udviklingsbistand.

Den væsentlige uenighed, der er kommet frem i debatten, er uenigheden mellem partiet

Venstre og det flertal i Folketinget, som består af regeringspartierne, SF og Enhedslisten, og som klart har fastslået, at rammen skal opretholdes og videreføres. Derfor synes vi, det havde været mere naturligt at gå til SF og Enhedslisten og lave en dagsorden, der rent faktisk udtrykte det synspunkt, og det er derfor, vi sammen med SF har stillet et dagsordensforslag, der forhåbentlig afspejler det, flertallet i Folketinget rent faktisk mener. De tilkendegivelser, der er fremkommet, har i hvert fald klart markeret det.

(Kort bemærkning).

Lotte Henriksen (S):

Nu fik hr. Albrechtsen det næsten til at lyde, som om regeringspartierne overhovedet ikke har været i dialog med SF og Enhedslisten om dette dagsordensforslag. Men det er rent faktisk ikke tilfældet, og derfor er vi nu i en situation, hvor vi kommer til at tage stilling til flere forskellige dagsordener på trods af, at det faktisk har været tilkendegivet – også fra ministerens side – at der ikke er intentioner fra regeringspartierne om på nogen måde at lave om på principperne om den ene procent og den halve procent til henholdsvis udviklingsbistand og MIKA-midler.

Denne forespørgselsdebat handler om opfølgningen af topmødet, og den viser den samme brede enighed, der var i optakten til topmødet. Hvis der er nogen, der ønsker det, tager vi såmænd gerne en bred bistandspolitisk debat, hvis man ønsker at fastslå enigheden om den ene procent og den halve procent. Men denne forespørgsel fra SF handler rent faktisk om opfølgningen af topmødet, og jeg holder mig til den brede enighed, der har vist sig. Også Venstre og De Konservative har ønsket, at der skulle være denne brede enighed, og jeg appellerer sådan set til, at også SF og Enhedslisten tilslutter sig den.

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil erklære mig helt enig med fru Lotte Henriksen i, at det ikke vil være nogen god idé at gøre dette her til en debat, hvor vi skal til at opstille mål for den danske socialpolitik. Det kan vi have andre debatter om, og derfor vil jeg heller ikke føje noget videre til den ordførertale, jeg holdt under redegørelsesdebatten, men kun lige komme med en bemærkning til hr. Villy Søvnald.

Når hr. Villy Søvnald siger, at det er så vigtigt, at Danmark skal gå foran, kan man jo altid

diskutere: Hvad betyder det i virkeligheden at gå foran? Betyder det, at vi skal bruge hele bruttonationalproduktet på at give social bistand til hinanden her i Danmark, eller betyder det, at vi skal producere noget mere, så vi er i stand til også at hjælpe den øvrige verden?

Jeg synes, succeskriteriet er ganske udmærket beskrevet i sætningen »at få har for meget og færre for lidt«. Men når det gælder den sociale bistand, lød det for mig, som om hr. Villy Søvndal ville demonstrere over for verden, at vi er så meget bedre, fordi vi har et kæmpestort socialt budget. Det synes jeg ikke nødvendigvis er et succeskriterium, og hvis vi skal have en stor social debat om vilkårene i Danmark, synes jeg, hr. Villy Søvndal skulle bruge noget andet end det sociale topmøde som anledning til det.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg skal såmænd bare sige i al fredsommelighed til Venstres ordfører, at for os er det underligt at underskrive en Københavnserklæring, der direkte taler om, at hvert enkelt land også har et nationalt ansvar over for arbejdsløshed og udstødelse, og diskutere en redegørelse, der også anerkender den tankegang og indeholder et afsnit om de ting, uden efterfølgende at drage nogle konklusioner.

Jeg får jo mulighed for at svare ordførerne senere, men jeg vil godt kvittere over for fru Lotte Henriksen. Vi finder det også afgørende, at der er enighed om bistandspolitikken, som det er tilfældet i dag. Det, der skiller os, er vurderingen af, om det, at vi har forpligtet os nationalt, skal have konsekvenser eller ej.

Henriette Kjær (KF):

Da vi netop har haft en grundig drøftelse af regeringens redegørelse om opfølgningen af det sociale topmøde, og da mit partis ordfører, fru Pia Christmas-Møller, fortsat ikke kan være til stede på grund af et andet møde her i huset, skal jeg koncentrere mit indlæg om det dagsordensforslag, der er oplæst af fru Lotte Henriksen.

Vi mener, denne dagsorden udtrykker de væsentligste punkter i kampen for en fortsat social udvikling. Det er afgørende, at der kæmpes målrettet for at gennemføre de resultater, der rent faktisk blev opnået på det sociale topmøde i København, og at vi i Danmark holder sammen i den brede enighed om den danske indsats, vi rent faktisk mødte op med til topmødet i fjor.

Der skal fortsat kæmpes hårdt for 20:20-princippet, og det er et udmærket skridt i den rigtige retning, at vi fik topmødets accept af, at interesserede lande kan aftale en sådan frivillig ordning. Nu må der arbejdes hårdt for, at så mange som muligt gør brug af denne mulighed, så vi kan få et bredt erfaringsgrundlag. Også arbejdet med eftergivelse af de mest forgældede udviklingslandes gæld er af afgørende betydning for, om der kan opnås egentlige fremskridt, og endelig kan vi varmt støtte opfordringen til at udvikle redskaber, der kan forbedre den statistiske målbarhed af den sociale udvikling. Bedre muligheder for at sammenligne statistikker giver væsentlig bedre muligheder for at målrette indsatsen.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg skal også spare Folketinget for gentagelser fra redegørelsesdebatten, hvor vi havde rig mulighed for at gå i detaljer om det sociale topmøde.

Men jeg kan ikke lade være med at tage det spørgsmål op, som hr. Søvndal rejste: Er det forkert at drage danske nationale problemer ind i debatten om topmødet? Det kan man jo have forskellige meninger om, og hr. Søvndal har jo ret, når han fremhæver en række af de uløste problemer herhjemme. Det er jo rigtigt, at der er problemer med boligløse, sindslidende og folk, der er uden grundlag for deres sociale tilværelse. Her har vi noget, der må bringes i orden, og med »vi« mener jeg ikke mindst kommunerne, som burde have taget nogle af de ting op – ikke mindst på grundlag af den lovgivning om boligløse og andre med den type problemer, som Folketinget vedtog for ganske længe siden.

Jeg synes også, det er fuldstændig rigtigt, at vi ikke kan være sådanne forhold bekendt. Men i en debat som denne er det vigtigt at holde målestokken klar og få de rigtige proportioner ind, og de sociale problemer og fattigdomsproblemerne bliver altså ikke større og tungere, fordi de tilfældigvis er danske. De fattigdomsproblemer, man har i ulandene, drejer sig om overlevelse. Det gør de ikke i Danmark, og derfor synes jeg, det både er vigtigt at advare mod proportionsforvrængning og vigtigt at advare mod det, jeg ikke kan dy mig for at kalde en slags fattigdomschauinvisen. Den advarsel er ikke rettet til hr. Søvndal, men til andre, som er tilbøjelige til at falde for det, som er meget fristende rent politisk, i hvert fald for nogle. Hvis der er problemer i Danmark, skal de løses, før vi begynder at løse noget som helst i omverdenen.

Men hvis vi har den holdning, at alle danske sociale problemer skal løses, før vi kan være bekendt at gøre en indsats i den tredje verden, har vi totalt misforstået, hvad sagen drejer sig om. Så har vi misforstået, at fattigdom er en af hovedårsagerne til den udvikling, vi ser rundt omkring i verden i forbindelse med sult og miljøkatastrofer, politisk ustabilitet, væbnede konflikter, flygtningestrømme og meget mere – problemer, som i høj grad også vedrører den danske befolkning, og som vi derfor bør gøre en indsats over for.

Jeg kan ikke lade være med at nævne den form for snusfornuft, man af og til møder på dette område, og som også er kommet frem i den seneste tid, hvor man i forbindelse med diskussionen om miljøproblemerne har sagt, at nu gælder det om at gøre en indsats de steder, hvor miljøindsatsen giver bedst afkast. Hvis man gjorde sig de samme overvejelser med hensyn til fattigdomsindsatsen, tror jeg godt, jeg ved, hvor man fik mest for pengene. Jeg siger ikke, at nogle af synspunkterne ikke kan følges op, men jeg synes, man endnu en gang bør gøre sig klart, at dette her er ikke et enten-eller, det er et både-og. Vi skal gøre en indsats over for fattigdomsproblemerne herhjemme – det burde i øvrigt være en selvfølge – men vi skal så sandelig også gøre det i den tredje verden, og jeg synes, det er vigtigt, at vi i forbindelse med en debat om det sociale topmøde ikke lægger skjul på, at der er niveauforskelle i fattigdomsproblemerne.

Derfor håber jeg også, at vi ved at markere det så tydeligt måske kan være med til at stoppe diskussionen om, at vi burde flytte nogle penge fra ulandsbistanden og gøre noget mere ved de hjemlige sociale problemer. Det skal vi ikke. Vi skal gøre både-og.

Til sidst angående dagsordenerne: Af den grund, jeg netop har beskrevet, synes vi ikke, det er særlig fornuftigt med den dagsorden, SF og Enhedslisten har fremsat, uanset at vi sådan set er fuldstændig enige i det, der står i den. Og derudover vil jeg – også fordi det har været efterlyst – igen henvise til det, der står i regeringsgrundlaget, og som udviklingsministeren har nævnt heroppefra. Det kunne måske oven i købet være fornuftigt at citere, hvad der står i regeringsgrundlaget med hensyn til spørgsmålet om, hvor stor bistanden skal være:

»Regeringen vil fastholde udviklingsbistanden på det vedtagne niveau og fortsætte den aftalte gradvise optrapning af miljø- og kata-

strofefonden med udvidelse af anvendelsesområdet fra 1996.«

Jeg tror ikke, der er nogen, der kan være i tvivl om, at det er regeringens grundlag, og jeg kan i hvert fald love, at vi fra radikal side vil sørge for at minde om, at det fortsat skal være regeringens grundlag.

Tom Behnke (FP):

Efter hr. Jørgen Estrups indlæg fristes jeg næsten til at sige, at jeg måske slet ikke burde sige noget, fordi Fremskridtspartiet og jeg selv fuldstændig har misforstået det hele.

Hr. Jørgen Estrup sagde, at hvis førsteprioriteten er at løse de nationale problemer, inden man tager fat på den øvrige verdens problemer, har man misforstået det hele. Men det mener jeg bestemt ikke jeg har. Jeg mener bestemt ikke, Fremskridtspartiet har misforstået noget, når vi synes, det ville være på sin plads i første omgang at tage fat på egne problemer og i virkeligheden feje for egen dør, før man prøver at feje for andres.

Vi har jo været det internationale område rundt under debatten, og jeg skal blot gentage, at for Fremskridtspartiet at se er det, der skal til, at der kommer en reel frihandel og en reel markedsøkonomi på området.

Vedrørende ulandsbistanden læste jeg for et stykke tid siden en ganske udmærket artikel i et af de danske dagblade. Den var skrevet af sociologen Eyvind Vesselbo, som redegjorde for, at halvdelen af de penge, der er afsat til ulandsbistand, i virkeligheden bliver brugt på flygtninge og indvandrere her i landet – halvdelen af de penge, som skulle være gået til ulandene, bruger man altså slet ikke til det, de er afsat til, men til flygtninge og indvandrere her i landet!

Når vi taler om ulandsbistand, er der ingen tvivl om, at Fremskridtspartiet har den opfattelse, at det ikke skal være en lille håndfuld politikere, der skal sidde og bestemme på hele befolkningens vegne, hvilke lande der skal modtage penge og i givet fald hvor mange.

Ministeren for udviklingsbistand nåede i debatten om redegørelsen at få sagt, at markedsøkonomien og markedsmekanismerne er uden samvittighed. Så er spørgsmålet: Har ministeren en samvittighed? Er det udtryk for samvittighed fra ministerens side, når han giver andre folks penge til det ene og det andet land? Er det udtryk for samvittighed? Verdens nemmeste ting er da at bruge andre folks penge. Hvis det virkelig var udtryk for samvittighed at

give støtte til ulandene via finansloven, kunne man jo for den sags skyld forhøje støtten med 100 mia. kr., men ville det være udtryk for god samvittighed? Det ville i hvert fald ikke være udtryk for god samvittighed hos ministeren.

Nej, jeg tror, der er tale om, at man prøver at dulme sin dårlige samvittighed med andre folks penge, nemlig opkrævede skattekroner. Sagen er jo, at samtidig med at vi giver disse milliardbeløb til ulandene, har Danmark takket være regeringen et underskud på finansloven, som kommende generationer skal betale. Det er et problem, som vil give dårlig samvittighed, og det kan være, det er set i lyset af det, ministeren prøver at tale sig ud af det.

Når vi ser på det nationale, er der ingen tvivl om, at vi her i Danmark slet ikke er så gode, som vi ellers prøver på at bryste os af. Der er en række sociale problemer i Danmark, som vi burde tage os af, og det er for dårligt, at regeringen ikke for længe siden har gjort noget ved dem. Når vi f.eks. ser på de hjemløse, fremgår det af et svar til Socialudvalget, at der er mellem 30.000 og 50.000 udstødte personer i Danmark, så var det ikke på sin plads, at regeringen gjorde et eller andet for de personer?

Når man ser på behandlingen af narkomaner – hvor vi er blevet enige om, at det, der skal til, er reel og egentlig afvænnelse af narkomanerne i en døgnbehandling, hvor de i måske op til 2 år kan få en kvalificeret afvænnelse – kan man læse i bilag 415, der lige er kommet fra Socialministeriet, at Københavns Amt ikke har nogen døgnbehandlingsinstitutioner. Frederiksborg Amt har heller ingen, Roskilde Amt har ikke nogen, Vestsjællands Amt har ikke nogen, Fyns Amt har ikke nogen, Sønderjyllands Amt har ikke nogen, Ringkøbing Amt har ikke nogen, og heller ikke Nordjyllands Amt har nogen døgnbehandlingstilbud til narkomanerne. Og når man ser på de få amter, der har døgnbehandlingstilbud til narkomaner, er det noget, der kan tælles på én hånd eller i bedste fald på to hænder. Det er den indsats, man yder her i landet over for de personer, som reelt har et stort problem, og som vi burde gøre meget mere for at hjælpe.

Nogle amter har nogle dagtilbud, hvor narkomanerne kan få en kop kaffe og en lille snak om tingene og sådan noget. Men det er altså ikke noget, der afvænner én eneste narkoman i dette land. Det afvænner heller ikke én eneste narkoman, at man udleverer metadon. Det, der skal til, er reel behandling, og det burde man ofre mange flere penge på.

I 1996 er regeringen helt oppe på at bruge 60 mio. kr. 60 mio. kr.! Der burde bruges 10 gange så meget på behandling af narkomaner, og det er ikke et spørgsmål om, at man bare kaster 600 mio. kr. i grams. Nej, de penge vil komme mangefold tilbage, når først narkomanerne bliver afvænnet.

Og hvad har man gjort for de sindslidende? Jo, man havde en flot filosofi om, at man skulle lave en masse distriktspsykiatri osv. Men inden man overhovedet havde fået det på plads, havde man nedlagt et hav af sengepladser med det resultat, at vi i dag kan se en masse sindslidende, der går rundt med deres problemer og er overladt til sig selv, og så må f.eks. politiet tage sig af de sindslidende i nattetimerne. Det er ikke rimeligt, at man overlader den slags opgaver til politiet, som har helt andre ting at tage sig af. Der burde skabes nogle vagtordninger, så de personer, der har forstand på at tage sig af de sindslidende, kunne tilkaldes døgnet rundt.

Hvis vi ser på vore ældre medborgere, der har behov for at få hjemmehjælp – hvad er det så, vi ser år efter år, og som jeg vil vædde på, vi vil se igen i år? Lige så snart det bliver sommerferietid, har kommunerne fuldstændig glemt at tage højde for, at der er nogle ældre, som skal have hjemmehjælp, og så kan de sidde i 3, måske 4 uger uden overhovedet at få en hjælpende hånd. Det er ikke rimeligt, at vi i et land som Danmark ikke sørger for tilstrækkelig hjemmehjælp.

Og hvis vi tager de svageste ældre, som har behov for at komme på plejehjem, har vi set, at regeringen fører en politik med at nedlægge plejehjemspladser i stedet for at skabe flere plejehjemspladser og give de ældre mulighed for at få lidt tryk i deres alderdom. Det er for dårligt, at der ikke bliver brugt flere penge på det område.

I øvrigt ville det også være på sin plads, at vi her i Folketinget fik en grundlæggende debat om, hvordan de sociale ydelser skal fordeles. Det er ikke rimeligt, at skiftende regeringer gennem de sidste mange, mange år har delt tilskud ud til hvad som helst og til hvem som helst for at tækkes vælgerne. Stort set alle danskere modtager en eller anden form for tilskud fra det offentlige, og det er ikke nødvendigt. De, der kan klare sig selv, må klare sig selv, og så burde regeringen og Folketinget være enige om, at indsatsen skal ydes på de steder, hvor der virkelig er behov for hjælp, og at de personer skal hjælpes seriøst og ikke blot spises af med et par

kroner og i øvrigt passe sig selv. Nej, det ville være på sin plads med en seriøs indsats for at hjælpe de mennesker.

Jeg skal sige om de to motiverede dagsordener, der er fremsat af regeringspartierne, Venstre og De Konservative og af SF og Enhedslisten, at det er ikke noget, vi kan støtte i Fremskridtspartiet. Til gengæld vil jeg på vegne af Fremskridtspartiet fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Idet Folketinget konstaterer, at befolkningen i Danmark også har sociale problemer, opfordrer Folketinget regeringen til

- at opprioritere indsatsen på de danske problemer, før problemer i resten af verden søges løst, og
- omlægge den sociale indsats, således at personer med reelle sociale problemer prioriteres højere, herunder egnede boliger til hjemløse, kvalificeret døgnbehandling til narkomaner, udbygning af indsatsen for de sindslidende, tilstrækkelig hjemmehjælp og udbygning af antallet af plejehjemspladser.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 66).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår herefter i forhandlingen.

Keld Albrechtsen (EL):

Der er nu fremsat flere dagsordensforslag, og om det forslag, som er stillet af regeringspartierne, Venstre og Det Konservative Folkeparti, vil jeg gerne sige, at vi fra Enhedslistens side er kede af, at det ikke kunne lade sig gøre at er kede af, at det ikke kunne lade sig gøre at er kede af frem til et forslag, der indeholdt den meget klare præcisering, som er kommet fra både ministeren og hr. Estrup og glasklart dækker opfattelsen hos et flertal i Folketinget: Der vil ikke blive rokket ved de ting, som ligger i regeringsgrundlaget og i ministerens tilkendegivelse i dag om rammen for den danske ulands- og miljøbistand.

Det er lidt uforståeligt for os – for nu at sige det mildt – at man ikke kunne skrive det i dagsordenen, men det har man åbenbart undladt af hensyn til, at man hellere vil forhandle med

Venstre og Det Konservative Folkeparti end med Enhedslisten og SF. Men sådan er det altså, og vi glæder os i hvert fald over, at de tilkendegivelser, der er kommet fra regeringspartierne, er så klare, at man ikke kan forestille sig – det håber jeg i hvert fald ikke – at der vil kunne ske noget frafald på det punkt. Det tager vi til efterretning, og det er vi glade for.

Vi synes godt nok også, at man i en fælles dagsorden burde have nævnt sikringen af de udstødte og marginaliserede grupper her i Danmark. Det er dog ikke, fordi vi fra Enhedslistens side ønskede at gøre debatten til en indenrigspolitisk socialdebat. Jeg kan godt dele hr. Estrups bekymring for – og det blev også bekræftet, da vi hørte hr. Tom Behnkes tale for lidt siden – at det ville blive brugt til at angribe vores holdninger til ulandsbistanden.

Men Enhedslisten synes alligevel, det burde med, for som jeg nævnte under den foregående debat, har udviklingsministeren efter min opfattelse ikke haft en heldig hånd på dette punkt. Det ligger ikke inden for hans ressortområde, så det tjener måske lidt til hans undskyldning, men han har ikke haft en heldig hånd ved formuleringen af det, der står om de danske sociale forhold. Det er blevet til lidt af et skønmaleri, og derfor synes vi godt, man med rimelighed kunne sige i en dagsorden, at vi accepterer den forpligtelse, som ligger i erklæringen fra det sociale topmøde om, at vi også skal fejte for vores egen dør, når det gælder de sociale forhold.

Der er ganske uomtvisteligt en hel del at udrette på det punkt, og jeg synes, regeringen fremstiller det lidt, som om den allerede har taget de nødvendige initiativer. Jeg må bare gøre opmærksom på, at de tiltag, man har vedtaget på arbejdsmarkedsområdet med dagpengelovgivning osv. osv., har ikke fået stoppet tendensen til udstødning af arbejdsmarkedet her i Danmark, tværtimod. Den tendens fortsætter, og i runde tal er der vel stadig omkring en million mennesker mellem 18 og 66 år, som under en eller anden form lever af offentlige indkomster. Det har den nuværende regering ikke været i stand til at gøre noget ved. Det er heller ikke blevet bedre med problemerne med de hjemløse, og det er faktisk heller ikke blevet bedre med forholdene for de psykiatriske patienter, og derfor synes vi nok, det havde været fair og rimeligt at tage de ting med i en dagsorden.

Men når det er sagt, har vi altså fået så klare tilkendegivelser med hensyn til det, som har

været hovedemnet for debatten i dag, nemlig bistandsrammen, at vi vil stemme for den dagsorden, som er fremsat af fru Lotte Henriksen m.fl., idet vi lægger de klare meldinger, ministeren har givet, til grund for vores beslutning.

Pia Kjærsgaard (DF):

Efter at have siddet og fulgt specielt den seneste del af denne forespørgselsdebat må jeg nok sige, at jeg synes, det er lidt af en rodebutik. Man snakker om hjemmehjælp og psykiatriske patienter, om ulandsstøtte, om hjemløse, om herberger og om forsorghjem. Man blander det hele sammen, og alligevel synes jeg, man fra nogle ordføreres side er lidt bange for at sige rent ud, at tingene hænger sammen.

Man vil godt have det hele med, fordi der har været en debat i Berlingske Tidendes søndagsudgave, så nu synes man, man er forpligtet til at tage det hele med i denne debat. Men på den anden side skal man også passe på, at der ikke bliver givet udseende af, at man ikke ønsker at yde noget til ulandene, og det er en form for folketingsmoral, som jeg under ingen omstændigheder er enig i.

Jeg synes, man skal sige tingene, som de er. Pengene kommer samme sted fra.

Hvem prioriterer vi så højest? Dem, som det ser ud til at alle i Folketinget er enige om at man skal gøre noget for: de hjemløse, som der efter forlydende er 30.000 af i Danmark?

Jeg vil gerne have, at socialministeren kommer lidt ind på, om det tal virkelig er korrekt. Det er jo et gigantisk tal for vores lille land, må man nok sige. Det vil jeg komme tilbage til senere.

Opfølgningen af ministerens redegørelse om det sociale topmøde kommer så her i form af en forespørgsel fra SF. Jeg har meddelt Dansk Folkepartis overordnede holdning til statslig ulandsbistand; det gjorde jeg under den forrige debat. Jeg mener fortsat, at den skal afskaffes, og jeg vil tillade mig at koncentrere mig helhjertet om vores egne sociale problemer.

Jeg er som sagt uenig med de ordførere, der siger, at det er forkert at mene, at det er en anden side af nøjagtig den samme sag, for jeg mener, at det er det – stadig væk fordi pengene kommer samme sted fra, og fordi Dansk Folkeparti mener, at vi skal hjælpe danskere, før vi hjælper alle andre.

Det er jo sådan, at enhver stor idealist – jeg vil næsten tillade mig at kalde vedkommende fan-

tastidealist, og jeg kigger på regeringens førende mand på dette område, udviklingsministeren, godt efterfulgt af socialministeren – vil være langt mere interesseret i at hjælpe hele verden end at gøre noget for sin egen syge moster, kunne man næsten fristes til at sige. Der er jo åbenbart ikke penge nok til at hjælpe vores egne, men milliarder nok at uddele til fremmede.

Nu er der jo ikke længere herbergspladser eller forsorghjemspadser nok til Danmarks svageste borgere. Ifølge den seneste redegørelse, der er kommet frem, lader det til, at der er for få. Bunden er nu faldet ud af det sociale sikkerhedsnet, konkluderede Berlingske Tidende søndag. Det synes jeg må være skrap kost for folketingspolitikere: Bunden er nu faldet ud af det sociale sikkerhedsnet!

Hvordan kan en socialdemokratisk ledet regering stå model til det uden at føle sig kaldet til, at der nu skal gøres noget ved problemerne?

30.000 hjemløse! Det tal vil jeg godt have socialministerens kommentar til. Kan ministeren bekræfte, at det er det rigtige tal, og hvis ministeren mener, at det er helt forkert, hvad er så det rigtige tal?

Jeg kan på forhånd være enig med ministeren i, at det nok er svært direkte at sætte tal på, men ministeren må have et overblik over det.

Vi må sørge for, at danskerne har det godt i Danmark. Hellere det, end at regeringen skal blære sig over for udlandet med en masse milliarder kroner. Det råber faktisk til himlen af arrogance, at vi kan sende Danida ud i verden med en check på op mod 10 mia. kr., samtidig med at vi poster penge ud til udlændinge i Danmark i en beløbsstørrelse på måske 20-30 mia. kr. Ingen ved, hvor stort tallet er, for det er jo i høj grad kommunerne, der hænger på det problem, og det er ikke så meget et beløb, vi kan slå op i finansloven under statens udgifter. Ingen ved som sagt, hvor stort beløbet er, og det er desværre ikke til at finde ud af.

Man kunne måske også spørge sig selv, hvornår der bliver bygget asylbyer til danske hjemløse, som der efter forlydende er 30.000 af i Danmark, og måske fortjener det problem, som de seneste oplysninger tyder på at det er, en direkte debat i Folketinget om netop problemet med de hjemløse, og jeg synes egentlig, vi bør forberede os på at tage en separat debat om det, netop fordi der var så mange ordførere, der ikke syntes, man skulle omtale det nu, men som alligevel omtalte det lidt under denne debat, for jeg

mener faktisk, at det er vigtigere end at diskutere det sociale topmøde i Danmark.

Derfor vil jeg gerne på Dansk Folkepartis vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget opfordrer regeringen til at koncentrere den sociale indsats om at hjælpe de socialt dårligst stillede i Danmark frem for at yde ulandsbistand.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 67).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det er dybt begrædeligt, at denne debat nu bruges til at appellere til den laveste form for egoisme, man kan tænke sig, nemlig ved, at man fra Fremskridtspartiets og Dansk Folkepartis side bruger de alvorlige sociale problemer, vi har her i Danmark, til at forsøge på at skabe modvilje imod den danske bistand til udviklingslandene.

Jeg synes, det er beskæmmende på den måde at forsøge at spænde de socialt dårligt stillede her i landet for den vogn, som disse to partier dér forsøger at trække af sted med. Og jeg må sige, at det ikke bliver mindre beskæmmende af al den snak om tvang, som vi under den tidligere debat hørte at der skulle anvendes her i Folketinget.

Og så hører vi fra Fremskridtspartiet, at det sandelig er indstillet på, at der skal føres en vældig socialpolitik her i Danmark! Det vil Fremskridtspartiet gerne afsætte midler til på finansloven, får vi at vide.

Det er jo en fantastisk form for logik, men det er åbenbart ikke tvang, når det er udgifter, som Fremskridtspartiet synes det er hensigtsmæssigt at sætte på finansloven. Så er det det rene demokrati! Det er kun, når det er udgifter, vi andre går ind for, og hvor man selv er i mindretal, det pludselig bliver til tvang.

I øvrigt tvivler jeg meget stærkt på, at de to partier, når det kommer til stykket, vil være med til at lægge ryg til de skatteforhøjelser, som

skal til for at finansiere de nødvendige sociale udgifter. Det har jeg aldrig hørt nogen vilje til fra de to partiers side.

Jeg synes, det er ærgerligt, at denne debat slutter med, at de to partier forsøger på at give debatten en drejning, som bygger på en grundlæggende mangel på solidaritet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hvis ikke man skulle sige sin mening fra Folketingets talerstol, hvor skulle man så egentlig sige den?

Og jeg kan godt forsikre hr. Keld Albrechtsen om, at Dansk Folkeparti gerne vil være med til at lægge ryg til nogle besparelser.

Samtidig vil jeg godt medgive, at på en eller anden måde skal der være en sammenhæng i tingene, sådan at man er med til at betale til de ting, som man rent faktisk synes der skal betales til.

Men det problem, som vi har diskuteret i dag, ligger over min og Dansk Folkepartis tolerance-tærskel. Det, der hedder ulandsbistand, det, at vi her i landet bruger mange milliarder på fremmede, samtidig med at vi ved, at der er en hel del af vore medborgere, som falder igennem det sociale sikkerhedsnet, ligger altså over vores tolerancetærskel.

Vi hører så ofte, at vi har en velfærdsstat, men jeg tror desværre, at den velfærdsstat er ved at være på retur.

Man må jo heller ikke glemme, at der er et underskud på finansloven, og det er faktisk et ret stort underskud, og sammenholdt med det er man nødt til at prioritere de skattepenge, som man får ind. Man er ganske enkelt nødt til at prioritere.

Desværre tror jeg, hr. Albrechtsen kan være alt for rolig, så længe der er så tåbeligt og kvajet et flertal i Folketingssalen til at bevilge disse ting!

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Til hr. Keld Albrechtsen:

Nej, logikken svigter ikke, og den skifter ikke på nogen måde. Tvang er tvang, og alle skatte-kroner, der er opkrævet, er efter vores opfattelse tvangsinddrevne midler, for de er i hvert fald ikke afleveret frivilligt, i hvert fald ikke af alle.

Og når vi i Fremskridtspartiet har den opfattelse, at det er helt i orden, at man bruger nogle af disse penge på de problemer, vi har her i lan-

det, men ikke, at man bruger pengene på f.eks. ulandsbevillingerne, men ønsker at overlade det til frivillige bidrag, ja, så er der en logisk konsekvens i det.

Man kunne jo f.eks. gøre det, at man holdt en folkeafstemning om spørgsmålet om ulandsbistand, lagde det ud til befolkningen og spurgte: Hvad synes I? Skal der gives mere eller mindre eller det samme? Er I tilfredse med det beløb, der er afsat til ulandsbistand?

Men se, det spørgsmål tør hr. Keld Albrechtsen ikke sende ud til en folkeafstemning, for han ved, hvad resultatet vil blive. Resultatet vil blive, at den danske befolkning har den opfattelse, at det nok var mere væsentligt, om man løste de nationale problemer frem for at prøve på at løse alverdens problemer.

Og det, at vi ønsker at bruge flere penge på dem, der reelt har et behov for hjælp her i landet, betyder ikke nødvendigvis, at man skal betale mere i skat; det gør det ikke.

Både under redegørelsesdebatten og under denne forespørgselsdebat har jeg gjort det klart, at det, det handler om, er en omfordeling af midlerne, i stedet for at man giver tilskud til dette og hint og til alle, uanset om de har behov for det eller ej. Hvis man nøjes med at bruge pengene dér, hvor der virkelig er behov for dem, så vil der være penge nok, og det vil hr. Keld Albrechtsen kunne se, hvis han slår op i de

ændringsforslag, som Fremskridtspartiet hvert eneste år stiller til finansloven. Dér har vi krone for krone anvist, hvordan man kan få et socialt mere retfærdigt Danmark og et bedre land at leve i, samtidig med at der vil være balance på finanserne.

Villy Søvndal (SF):

Jeg skal helt undlade at deltage i den debat, der går ud på at sætte hjemløse i Danmark op imod den fjerdedel af Jordens befolkning, der står sultne op og går sultne i seng. Den debat er så tilpas ulækker, at jeg synes, den skal have lov til at stå for sig selv, og den er så langt væk fra det, man kan kalde normal anstændighed, at den ikke har ret meget at gøre med den i øvrigt udmærkede debat, der har været.

Men jeg vil sige til regeringspartierne, at som jeg husker Hørup – som jo var radikal – så anbefalede han, at man delte sig efter anskuelser, og det er vores opfattelse, at når vi diskuterer dansk bistandspolitik, så er der et flertal bestående af regeringen, SF og Enhedslisten, som er en garanti for, at det ønske om at pille

ved bistandshjælpen, der i dag også er kommet fra Venstre, ikke bliver til noget, og det synes vi det havde været naturligt at vi havde udtrykt i dagsordensform, og det var det, vi gerne havde forhandlet igennem. Men jeg må så modsat forstå de meget klare tilkendegivelser, der har været, sådan, at Venstre i dag har lidt et nederlag.

Venstre kommer altså ikke igennem med sit ønske om at få beskåret bistandshjælpen. Det er meget tydeligt fremgået af svaret fra ministeren for udviklingsbistand, og det er meget tydeligt fremgået af den socialdemokratiske ordførers, fru Lotte Henriksens, svar, og det er meget tydeligt fremgået af hr. Jørgen Estrups svar, og det vil jeg godt kvittere for fra SF's side ved at sige, at dermed er vi med i det flertal, der siger, at det her område bliver der ikke pillet ved, og det betyder så også, at vi tager konsekvensen og stemmer for regeringspartierne og Venstres og De Konservatives dagsordensforslag.

Hvis man så skal gøre det op, hvad skilles vi så på? Det, vi skilles på, er diskussionen om, hvorvidt det også skulle have haft en national konsekvens. Vi deler ikke det synspunkt, som Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet står for: at hvis vi yder mere til andre, så har vi ikke råd til at gøre det herhjemme. Den opfattelse har vi jo ikke. Selvfølgelig har vi i et land, der er så rigt som vores, råd til begge dele.

Men tak for en god debat, som uanset roderiet omkring dagsordener endte med, at skillelinjerne i dansk politik på det her område blev trukket klart op. Det var det, vi gerne ville med debatten.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 65 af Lotte Henriksen (S), Hanne Severinsen (V), Henriette Kjær (KF), Jørgen Estrup (RV) og Arne Melchior (CD) (se foran) vedtoges med 95 stemmer (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) mod 4 (FP og DF).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 64 af Villy Søvndal (SF) og Keld Albrechtsen (EL).

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 66 af Tom Behnke (FP).

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 67 af Pia Kjærsgaard (DF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Socialudvalget (19/4 96):

Udtræder: Vibeke Peschardt (RV)

Ny stedf.: Dorit Myltoft (RV)

Uddannelsesudvalget (19/4 96):

Udtræder: Elsebeth Gerner Nielsen (RV)

Nyt medl.: Dorit Myltoft (RV)

Det Energifpolitiske Udvalg (22/4 96):

Udtræder: Peter Duetoft (CD)

Nyt medl.: Lisbeth Arbøl (CD)

Kulturudvalget (22/4 96):

Udtræder: Peter Duetoft (CD)

Nyt medl.: Lisbeth Arbøl (CD)

Skatteudvalget (22/4 96):

Udtræder: Pia Gjellerup (S)

Nyt medl.: Martin Glerup (S)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 24. april 1996, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 16.46
